

1.

‘Dit pikken we niet. Dat kan hij vergeten.’

Jorna is witheet.

‘Wat wil je dan?’ vraagt haar tweelingbroer Stijn.

‘Ik verzin wel iets. Het is belachelijk. Is hij helemaal van de pot gerukt? We zitten in groep acht en gaan na de zomervakantie naar de middelbare school. We zijn toch geen kleuters meer. En dan om acht uur al naar bed... hij is gek. De avond is om te keten, voor droppings, speurtochten en voor enge verhalen, maar toch niet om nu al te gaan slapen? We zijn verdorie op kamp.’

‘Denk je niet dat het een grap van hem is?’ vraagt Noah.

‘O nee, Andy meent het,’ antwoordt Bente. ‘Dan zijn jullie goed uitgerust voor het programma van morgen, zei hij toch?’

‘De kinderen van het Bonifatius spelen gewoon nog buiten,’ zegt Selma.

Hevig verontwaardigd lopen de vijf vrienden naar de slaapzalen. Iedereen van hun klas is boos en teleurgesteld

dat ze al zo vroeg naar bed moeten. Rond half acht klonk het fluitje van hun meester Andy. Nieuwsgierig naar de avondactiviteit kwamen ze allemaal vlug naar hem toegesneld, maar zijn mededeling was een zware domper. Direct was de feestelijke stemming verdwenen: ze moesten zich klaar maken voor de nacht.

Vanmorgen zijn ze op de fiets van school vertrokken. Alle achtstegroepers met meester Andy voorop, reden door de haag van leerlingen en ouders die hen uitwuiden. Luid lieten ze daarbij hun fietsbellen rinkelen. Juf Karin sloot de rij. Andy had een vrolijk Mickey Mouse-shirt aangetrokken en een korte kleurige broek waaronder zijn spierwitte benen wel heel erg opvielen. Op zijn hoofd rustte een pet die bij zijn shirt paste: de klep stelde namelijk de snavel van Donald Duck voor. Dat belofde veel lol deze kampweek.

Onderweg hadden Stijn en Noah hun meester nog even goed te pakken. Zij reden achter Andy en toen die bij het oversteken van een drukke weg het autoverkeer voor de fietsers tegenhield, en Stijn en Noah dus opeens

vooropreden, verhoogden ze grijnzend het tempo. Het werd al snel een racetempo. Meester Andy had grote moeite om weer voorop te komen. Toen hij daar eindelijk in slaagde, klonk er vanuit de groep gejuich op.

‘Leuk geprobeerd,’ zei hun rood aangelopen meester hijgend tegen Stijn en Noah.

Die gaven elkaar zegevierend een high-five.

‘Twee handen aan het stuur,’ mopperde Andy.

Het tempo ging meteen omlaag.

De actie van de jongens staat een beetje symbool voor hoe meester Andy en zijn leerlingen het afgelopen jaar met elkaar omgingen. Altijd waren er over en weer van die goedmoedige plagerijtjes.